

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτων απ αριθμούντες χρόνον
ιδρυομεν και πάλιν στην γην των Ιερωνώνων.

Στό χλιθα κι' ανιακόσα δεκαέξη
κανένας δέν γνωρίζει τί θά τρέξη

Ιράματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας προξέμει.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ' κ' τὰ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιά τὰ ἐνάθμως μέρη—δέ κ' ἰ φράγκα καί' σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνάσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τοσιεπὴ
δι παλοῦμεν σόματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μέ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὕποτος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

* Ἀπριλοῦ τριάντα,
τά συνήθη συμβάντα.

Πόντος χλιθα τρακόσα κι' ὀγδόνα,
τὼν Ρωμηῶν ἀνεβαίνουν τὰ φόντα.

**Τὸ θάνατον τοῦ νέου,
πλούτος καὶ τῶν γονέων.**

—
Α'

Βαστώντας τὸ σπαθὶ τοῦ στίνα χέρι
καί' σ' ἄλλο του κατάξερο κερμέρι
ἐδῆγ' ἡς τὸ Κουβέρο μιά φορά
γυροῦντας ἐδ' ὀδύτοχο παρᾶ.

Φωνάζει μὲ διάτορη φωνή:
ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό, Χριστιανοί,
ἀλλοίως ὅ' αὐτὰ τὰ γάλια πού' ἔβρηθ' ἡκαμ
χωρὶς παράδες σ' ἴγουρα γὰθ' ἡκαμ.

Κτυπᾶ τὴν μιά πόρτα καὶ τὴν ἄλλη,
ὅμως παντοῦ τοῦ θεῖχ' ἡκαμ ἀπονιά,
τοῦ λένε καὶ προσάταται του μ' ἄλλοι:
νὰ πῆς σ' τὴν παρακάτω γαιτονιά.

Μαλλοτραβεῖται γύρω των καὶ κλαίει,
σὲ φιλους καὶ σ' ἄχ' ἡκαμ τοῦ ξανασκουζέει:
συνδράματε ἂν κ' ἄλλοτε μ' ἔλεη
κι' ἔμένα τὸν οὐδέτερο μουφλοῦξη.

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ νέα καθεστῶτα
συνδράματε μὲ πάλι ὁὼν καὶ πρώτα,
συντρέξετε σ' αὐτὴ τὴν αἰσῖα
γιὰ νὰχ' ἡκαμ διαρκῆς κι' ἐπιστραταία.

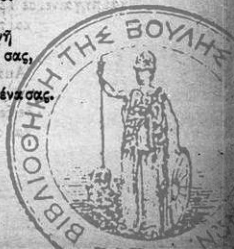
Τονώσατε τὸ θόλο μου κερμέρι
γιὰ νὰ κρατῶ ρυμφαλιὰν εἰς τὸ χέρι
καὶ νὰ σὰς φοδερίζω κάθε τόσο
πῶς εἶναι πιθανὸν νὰ ἔσταθῶσω.

Ἐλεος μὲς σ' τὸν τόσο κοπιτό,
νὰ βάζω καὶ τὸν γέρο Στεφανή,
παῖνε παλλημάρηδυνατό,
νὰ βάζω κάθε τόσο τὴ φωνή.

Κι' ὁ γέρο Στεφανῆς νὰ μεμηρίζω
πολλὰ κατὰ θυμὸν καὶ κατὰ φρένα,
κι' ἀγρίως τὴν μασέλα του νὰ τρέξη,
κι' ὄλους νὰ σὰς πηγαίνω τρία κι' ἕνα.

Ἐλεος καὶ γιὰ μὲ τὸ κακομοίρικο,
ποῦ μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα περιμένω
τὸν λουκουμά νὰ χάψω τὸν χαζ' ἡκαμ
μῖσα σὲ πρασιναδές ἔπαλιωμένο.

Ὅμως τὰ χωρατὰ τοῦ Στεφανῆ
ἄς μὴν τὰ συνερῆται κανένας σὰς,
ἐλεος καὶ γιὰ μὲ, Χριστιανοί,
ποῦ νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμμένα σὰς.

Κι' ἂν λέη πῶς θὰ κἀνὴ τόσα πράγματα
καὶ πῶς θὰ σὰς κτυπήσῃ δυνατὰ,
μὴ σκιάζεσθε, καὶ τώρα σ' ἐγάρματα
τοῦ κἀπνισοῦ νὰ λέη χωρατὰ.

Κι' ἂν ὄσοι τώρα κρούομεν τὰς θύρας
ἀλλάζωμεν τὴν στάσιν καὶ τὸν τόνον,
σκεφθῆτε πῶς θεινὸν ἐστὶ τὸ γῆρας,
καὶ λένε πῶς δὲν ἔρχεται καὶ μόνον.

Δώσατε σ' τὸ Κουβέρνο τὸ φτωχό,
ποῦ τώρα παραθέρει μοναχό,
ποῦ τέπιασαν μεγάλοι πανικοί
καὶ γύρω του χορεύουν πεντικοί.

Μὲ τόσην ψυχραιμίαν μὴν κυττάτε
νέας ὀφελιτῶν ἐπιδρομάς,
καὶ τόσον ἀφιλότιμοι προστάται
δὲν πρέπει νὰ φανῆτε καὶ σ' ἡμᾶς.

Κι' ἄμτοχοι κι' οὐδέτερος ὁ τόπος
χωρὶς λεπτὰ νὰ ζῆσῃ δὲν μπορεί,
μὴ φέρεσθε τοσοῦτον ἀπανθρώπως,
μὴ φαίνεσθε παράποτε σκληροί.

Καμφθῆτε μὲ τὰ λόγια μας αὐτὰ
καὶ δώσατε τάπαταιόμενα λεπτὰ,
κι' ἡμεῖς δὲν θὰ σὰς βλέπομε σὺν ξένους,
καὶ πάντα μὲ συνειδητοῖ σὺν λάστιχο
σὺν τώρα θὰ σὰς ἔχωμε γραμμένους
σ' ἕκαστο τοῦ διαδόλου ἐκ κατὰστιχο.

Κι' ἂν πάλι μᾶς συντρέξετε, καὶ τότε
βρισθε φιλικώτατο θὰ τρώτε,
μήπως μ' αὐτὸν τὸν τρόπο σὰς σαστίσωμε
καὶ νέα θανατικὰ ξαναβουτήσωμε.

B

Τὸ Κουβέρνο παγανιὰ
πῆρε πάλι τὴν ντουσιὰ
μὲ τὴν πρώτην ζήτησιὰ,
κι' ὄλοι τοῦπαν μ' ἀπανιὰ:
τράβα σ' ἄλλη γειτονιὰ.

Κι' ἔταν πλέον ἀπαλιόσθη μὲ τοὺς ξένους τοὺς κυρίοι
ὀργῆτικῶς σ' τοὺς ἐγχωρίους,
καὶ πηγαίνει σὲ Τραπεζῆς μ' ἕνα κλάμμα τραγικὸ
καὶ πολὺ σπαρακτικὸ.

Ἄμὰν, σκουζα γοερά,
κάνει ἄλεημοσύνη,
δειξέτε μας κολοσὴν
καὶ σ' αὐτὴ τὴν συμφορὰ.

Μέσ' σ' τοὺ κόσμου τὴν ἀντάρα
δὲν μᾶς ἔβωσαν παντάρα.
Μ' ἔλα μας τὰ παρακάλια,
μ' ἔλας μας τὰς ἀπειλάς,
εἰς τὰ πρώτα τῆς τὰ γάλια
μὲν ἢ προσφιλεῖς Ἑλλάς.

ἴτε, τῶν Ἑλλήνων παιδες,
κι' ὄλοι βάλετ τῆς φωνάς...
μήτε κἂν Ἀργεντιναῖς
δὲν ἀφέραμε μονέδιας.

Ἐβῆκαμε καὶ πάλι δίσκοι
γιὰ τῆς φτώχειας, ποῦ μᾶς πνίγουν...
λέν πῶς ὁ ζῆτῶν εὐρίσκει
καὶ σ' τοὺς κροβοντας ἀνοίγουν.

Ἄλλ' ἐκρούσαμεν κι' ἡμεῖς δεξιὰ κι' ἀριστερά,
καὶ δὲν μᾶς ἠνοήθη θύρα,
ἐζητήσαμεν κι' ἡμεῖς καὶ μᾶς εἶπανε σκληρὰ:
τὰ μαλακά σας καὶ μιὰ λύρα.

Ὁ Κουβέρνο γηραλέον,
ὄλοι ξένοι τώρα πλέον
σὲ ποτιζοῦνε χολή.

Καὶ σ' τοὺς παιδας τῶν γιγάντων
ἐφανήκαν τέλος πάντων
ἀφιλότιμοι πολλοί.

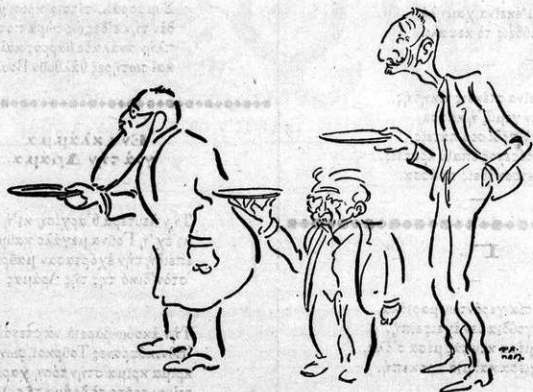
Τώρα πλέον ἀπὸ ξένους
ἐνταλῶς ἀπαλιόσθητε,
καὶ τοὺς περιπλανωμένους
κυβερνήτας λυπηθῆτε.

Σ' αὐτοὺς δώσατε τὰ λεπτὰ σας
καὶ τὰ κομποδέματα σας,
ἕνα θάνασιον νὰ γίνῃ σὲ καιροὺς ἀνυποφόρους
μὲ τοὺς θηκοὺς μᾶς πόρους.

Μέσ' σ' τὴν ἀπαλιόσθη
καὶ σ' τὸν ἀφανισμό
κάνετε μιὰ θυσία
μὲ πατριωτισμό...

Νὰ πᾶσθε μὲ θρησκευτικῶς
σ' τοὺς ξένους νὰ προστρέχωμε,
νὰ δείξωμε σ' ἐκείνους
ἐπάρκεια νὰ ἔχομε.

Ἐλάτε, συμπολιταῖ, νὰ μάθουν κι' οἱ μεγάλοι
πῶς μιγῆας δὲν θαροῦμε,

**Ό,τι προαιρείσθε γὰ τὸ νέον δάνειον,
πού γὰ τὸ Κουβέρνο θάνατι παντεσπάνιον.**

κι' ἀκόμη πῶς μπορούμε
νὰ δώσωμε και σ' ἄλλους και νὰ μᾶς μείνουν πάλι.

Κι' ἂν λέμε δὲ μεγάλης τρομάρας ἐποχὴ
πῶς εἴμαστε φτωχοί,
κι' ἂν τώρα τὸ Κουβέρνο μὲ μάτια δακρυσμένα
κρατῆ ζητιάνου δίσκο,
και παίζει Καρατεκο
και τᾶχει σὰν χαμένα,
μὰ φέμματα τὸ κάνει, μὰ φέμματα τὸ λέει,
κι' ἔξυπνα προσποιεῖται πῶς γὰ παράδες κλαίει.

Ἐλάτε, συμπολιταί, μέσα σὲ φτώχεια σάλο
νὰ μάβετε μυστήρια,
πῶς κι' ὁ Σκουλούδης τώρα θὰ δώσῃ δίχως ἄλλο
τὰ πέντ' ἑκατομμύρια.

Βεβαίως θὰ πιστῆ κι' ὁ Πρέσβης σ' ἀ βρόχια,
και τούτος θὰ τὰ δώσῃ
και δὲν θὰ τὰ κερδήσῃ
τὸ κράτος ἀπὸ φτώχεια.

Ἐλάτε πλέον εἰσι,
σ' τὸ δέλλιο πορτοφῆλι
ἀπλώστε τὰς γείτρας.

Δώστε μας πακτωλόν,
μὰ και τὸν ὄβολόν
δεχόμεθα τῆς χήρας.

Ἐλάτε μεταξὺ μας τὸ δάνειον νὰ γίνῃ
μέσα σ' τῆ Ρωμηοσύνη,
γὰ νὰ τὸ μάθουν ἔξω και γὰ νὰ ποῦν οἱ Φράγκοι:
βρὲ τοὺς καταργαρεούς,
ὅπου σὰν τοὺς Ἑβραίους
ἐφάναζαν πῶς ἔχουν τῶν ξένων τὴν ἀνάγκη.

Τράπεζαις κι' Ἐταιρῆαις
μαζὶ μας καλαθίστα,
δὲν θὰ βρῆτ' ἀδικαίριαις
σὰν τούτῃ νὰ κερδίστα.

Δώστε σ' τὴν κάσσα τὴν φτωχὴ
κι' ἄξιος ὁ μισθός σας,
κι' ἡ γηραιά μας εὐχὴ
ἄς εἶναι βοηθός σας

Ἐμπρός, παρα νὰ χιτώμε,
λύστετε τὰ κεμέρια,
λύστε τα νὰ ξεσχίσουμε
μουφλοβόικα ταπτέρια.

'Αμάν για τὸ Θεὸ φιλὰ μέσα σ' αὐτὰ τὰ χρόνια,
ποῦ σκάζουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρομακτικά κανόνια.

'Αμάν για τὸ Θεὸ φιλὰ
δανειστέ μας πάλι,
μόνο μ' ἐκείνα χαμηλὰ
δὲν σκύβεις τὸ κεφάλι.

Μ' ἐκείνα στέκει νικητής,
καὶ σὰν γεμῖς ἢ κλάσσει,
τότε τὸ πόδι σου παταίς,
κι' οὐδέτερος σπαθὶ κραταίς,
καὶ πετοσκόβεις πράσσα.

Γ'

Ἐξουσία γερόντων μαριόλα,
τὶ τραγοῦδια δὲν ἔχεις εἰπῆ,
κάθε μέρα κτυπᾷς μέσα σ' ἐλα,
κάθε μέρα καὶ μιὰ προκοπή.

Συμφορά!... σὲ κυττάζω θλιμμένη
νὰ κυττάζεις Ταμπια σεντάι.
σ' ἐρωτῶ: γιατί πάσχεις, καίμηνι;
καὶ μοῦ λὲς πῶς δὲν ἔχεις λεπτὰ.

Ταμπουράδες σοῦ παίζουν καὶ λύραις,
για παράδες ἀδιάκοπη πάλι,
ἓνα δίσκο σ' τὸ χέρι σου πήρες,
μὰ τὸν ἔφερες ἀδειο καὶ πάλι.

Ὅπου χρῆμα, καὶ πνεῦμα καὶ σῆμα
παρευθὺς ἀνορθώνεται λαῖρο,
ἔτσι λὲν καὶ τὸ κόκκινο χρώμα
μανιώδη πῶς κάνει τὸν ταῖρο.

Ὡ κυρὰ μὲ τὸ τρύπιο καμῆρι,
τὶ μεγάλας τραβᾷς συμφορὰς,
κι' ἄλοένα σκαρόνουν οἱ γέροι
κάτι νότες πὸλὸ φλογραῖς.

Ἄν ἡ νότες σὲ τοῦτη τὴν φώρα
εἰμποροῦσαν νὰ γίνουν λαφτά,
τόσαις ἔγραψαν νότες ὡς τώρα,
ὅπου θάχες σωροὺς ἀπ' αὐτὰ.

Κάθε ξένος σ' ἀπῆλπισε, δόλια,
μὰ σὺ πέτα σὲ ρόδα Μαγιοῦ,

καὶ κυνίγρια Ρωμηῶν πορτοφόλια
ἔπως ἓνα σκυλὶ κυνηγιοῦ.

Συμφορά!... τότεα κρῖσι μεγάλη
δὲν τὴν εἶδες ὡς τώρα ποτέ,
πλὴν ἀνάλαβε θάρρος καὶ πάλι,
καὶ σωτήρες θάλθου Βουλευταί.

Ἐνα κλάμμα για τὴν Δράμα.

Τὴν Δευτέρα θ' ἀρχίσω κι' ἡ Χάβρα,
κι' ἔχ' ἡ Γοῦνα μεγάλο καὶμῶ,
ἐπειδὴ τὴν ἐχέρτασαν μαῦρα
σ' τὸν δικὸ τῆς τῆς Δράμας Νομό.

Τὴν ἀκούω βαρετὰ νὰ στενάζω,
Ἐθνικόφρονες Τούρκοι, φωνάζει,
κρίμα κρίμα σ' τὴν τόση χαρά μας!
ταῖνα τοῦτο τὸ δράμα τῆς Δράμας.

Τὶ μαντάτο τῆς ἡλθε καὶ πάλι,
κι' ἡ Γοῦνάρα, ποῦ σήμερ' ἀνθεῖ
κι' ἐπερίμενε νίκη μεγάλη,
μ' ἓνα πένθος μαυρολα νὰ πένθει.

Ὅλοι γύρω κτυπᾷτε τὰ στήθειας
ποῖος σωστός Ἐθνικόφρων ἀλήθεια,
κὴν καπέλο φορῶ, κὴν καὶ φέσι,
καρτεροῦσαι μαυρολα νὰ πένθει;

Τὶ καίμῶς τοῦ τρανοῦ καπατῆρου
για τὴν νίκην ἐνὸς Ἰορδάνου,
καὶ βοᾷ: τὴν μαυρολα τῆς στάνης
ποῖος μπορεῖ νὰ ξεπλῶν Ἰορδάνης;

Μωρὰ Τούρκοι καὶ Μπέηδες φίλοι,
τί θὰ πῆτε σ' ἐμὲ καὶ σ' τὴν Πύλη;
Μὴ τὴν Βράκα καὶ σεις ἐφῆφισατε;
μὰ τοῦμῶ νὰ σῶς πῶ: τὴν κακὴ σας,
ποῦ τὸν φίλο τῆς Βράκας ἀφήσατε
νὰ χωθῆ σ' τὴ φιλιά τὴν δικὴ σας.

Ἐρινδὸς μὲ διώκει λυσσάρα
ἔπως πάλι ποτὲ τὸν Ὀρέστη,
καὶ μιὰ μαύρη προβάλλει φεσάρα,
κι' ἔλοι λένε γι' αὐτὴν: Θεὸς σ' χωρῶστη.